

De leraarskamer

Dank je wel

Op onze school mogen de leerlingen 's morgens lezen in de klas als ze de dag op een rustige manier willen starten. Terwijl ik in de gang rondwandelen om de stilte te bewaken, zie ik plots een meisje van het tweede leerjaar mijn klas binnenglippen. Nog voor ik iets kan zeggen, loopt ze snel weer weg. Nieuwsgierig ga ik kijken. Er ligt een briefje op mijn bureau.

Verbaasd open ik het papiertje dat meerdere keren is dichtgevouwen. Het blijkt van haar grote broer te zijn, die nu al in de middelbare school zit. Hij wil me bedanken voor mijn 'toffe peren', iets wat hij als een heel leuke herinnering heeft onthouden vanuit het derde leerjaar. Ik krijg even de tranen in mijn ogen. Wat lief. En vooral ... zo onverwacht.

Het is iets wat ik me al dikwijls heb afgevraagd. Wat onthouden kinderen van mijn lessen? Wat nemen ze mee in hun leven? Maak ik een indruk of word ik eerder een vluchtige herinnering? Heel soms merk ik al iets in de toneeltjes van het zesde leerjaar op hun afscheidsavond. Diegene die dan de bloemetjesjurk draagt, verraaft meteen haar rol. En mijn uitspraak 'ik wil, ik wil, een tattoo op mijn bil' zal bij sommigen ook wel blijven hangen. Maar heel stiekem hoop ik dat ik bij een aantal leerlingen een vuurtje kan ontsteken, een droom kan doen groeien of een zaadje kan ontkiemen.

Zelf heb ik heel warme herinneringen aan mijn juf van de zesde klas. Haar manier van lesgeven, het vertrouwen dat ze me gaf en de manier waarop ze vertelde, hebben er zeker mee voor gezorgd dat ik zelf voor het beroep koos. Al hebben bepaalde leerkrachten van de middelbare school daar ook wel hun steentje toe bijgedragen. Hun cursussen zorgden ervoor dat de lessen psychologie in de hogeschool plots poepsimpel werden. Ook een aantal mentoren tijdens mijn opleiding

hebben meer invloed gehad dan ze denken. Tijdens je tweede jaar al even alleen voor de klas mogen staan 'omdat hij voelt dat het wel zal lukken', zorgt dat je durft geloven in je talenten. Of wat met de juf die me bordschema's leerde maken? Ook al is dat krijtbord nu vervangen door een digitaal bord, zij is het die me overtuigde van de kracht van een goed schema. Maar vooral de meester waarmee ik later in het zesde leerjaar stond, heeft zoveel voor mij betekend. Hij durfde methodes en handleidingen loslaten, focuste op de kern en toonde me dat niet elke les 'leuk' en 'plezant' moet zijn. Effectief onderwijs heeft soms gewoon een heel goeie instructie nodig. Dankzij hem sta ik daar veel meer bij stil en durf meer mijn eigen gang gaan.

En dat is net het punt. Ook al hebben ze een heel grote invloed gehad op mij en mijn job, ze weten het niet. Ik heb het hen waarschijnlijk nog nooit gezegd. Bij één van hen is het zelfs niet meer mogelijk, de tijd heeft ons ingehaald. Al ben ik hem nog lang niet vergeten. In m'n klas staat nog steeds een mandje met 'wie zoekt, heeft geen orde', als eerbetoon aan hem. Misschien moet ik toch maar een voorbeeld nemen aan mijn oud-leerling en die mensen eens oprecht bedanken. Hen zeggen dat ze mijn leven mee hebben bepaald. Dat ze mij deden durven dromen en hopen. Dat ze mij hebben helpen ontwikkelen tot de juf, maar vooral ook de mens, die ik nu ben. Bedankt.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
JoGev